

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 1. Particularis quatuor harum rationum consideratio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

subijciaris; sed stuporem, quo omnino abijcias animum; & viuens rebus terrenis, eris tanquam mortuus & absque corde ad cœlestes: donec in tua duritie moriaris, & gratiæ vitam in æternum amittas. O supplicium horrendum! *ô iudicium sine misericordia iis, qui non faciunt misericordiam*! *ô cæci insipientis Nabal imitatores, i si sciretis donum Dei, & quis sit, qui in ipso paupere vobis dicit, sicut Samaritanæ: da mihi bibere: daretis ei procul dubio quicquid peteret: & tunc tantundem ab eo petere possetis, ipseque daret vobis aliquam vinam, quæ vestræ cupiditatis ignem exstingueret, animæque maculas elueret, centuplum vobis reddens eleemosynæ sibi datæ. Nam pro gratiarum actione, quod pauperis vocem audiistis, vocabit ipse vos tali vocatione, vt eam audiatis, & pro eleemosyna bonorum terrenorum, copiosissimam faciet vobis bonorum cœlestium.*

CAPVT XVIII.

SYMMARIVM RATIONVM, OB QVAS DEI

vocationi sit parendum: & solutio inanium excusationum, quas ignaui & pusillanimes pro se afferunt.

MEDIORVM, quæ ex nostra parte adhibentur, ad vocationem diuinam ita audiendam, vt efficacitatem suam re ipsa habeat, suauissimum & efficacissimum est attendenda & profunda ratio- num, quas ad id hæcenus adduximus *Meditatio*. Quæ rationes ex se ipsis sunt aded fortes, vt absque vlllo dubio intellectu conuincant, & voluntatem permoueant eius, qui magno spiritu bono- que desiderio eas perpenderit. Quod quia non fit, innumeri sunt, qui diuinæ vocationi resistent, ac pereant, quod sensit Ieremias Propheta, cum dixit: *a desolatione desolata est omnis terra: quia nullus est, qui recogitet corde, quia scilicet non incumbunt serid, cum attentione & affectione cordis, vt cogitent mala, quæ patiuntur; remedia, quæ habent; vocesque Dei vocantis, vt eos ab eis liberet. Si enim cum Spiritu hæc recogitarét, adesset lux cœlestis, tales in eis sensus efficiens, vt eorum corda mutare valerent. Vt itaque eas rationes aptè noueris meditari, earum summam hic tibi proponemus, in sex puncta distributas: quis videlicet sit Dominus, qui vocat; & quis tu, qui vocaris; ad quid voceris; & quæ ratione: quàm deinde sint leues & inanes excusationes, quas adfers, ne Dei vocationem exaudias: ac denique damna, & incommoda, quæ ex non audita tibi proueniunt.*

§. 1. *Particularis quatuor harum rationum consideratio.*

PRI MV M itaq; considera, eum, qui te vocat esse Deum, sapientiam infinitam, amatorem æternum, immensum, omnipotentem, infinitè bonum,

Tom. 1.

V

pulchrum,

h Iacob .2.

3.

I Ioan. 4. 10.

Meditatio
peccatori
necessaria.

a Ierem. 12.

21.

Sex consi-
derationes.

Primum
punctum.
Quis voca-
tur
Deus.

Jer. 17. 11

2. Punctum
c. Mat. 18. 12
Luc. 15. 4.
Quem!
Peccatorem

pulehrum, ac diuitem: qui si te ad suum obsequium vocat, nō id facit, quōd te indigeat; sed quōd tu ipso indigeas: ipse verō delectatur cum benē tibi facit: quia ipse bonus est. Qui te vocat est creator, qui ex nihilo te condidit; Pater, qui tibi dedit, vt esses; Redemptor, qui proprio sanguine te redemit; prospector omnium, quæ ad tuam vitam sunt necessaria; Magister qui tuas ignorantias discit; Medicus, qui tuis medetur morbis; Iudex, qui te in hora mortis est iudicaturus; ac denique Rex, qui te sit remuneraturus, aut puniturus pro meritis. Quid igitur magis est rationi consonum, quā creaturam, sui creatoris vocem audire; *filium*, parentis; *seruum*, Domini sui; *egenum*, eius, qui necessitati possit subuenire; *discipulum*, sui magistri; *infirmum*, sui medici; *reum*, sui iudicis. & *subditum*, sui Regis: à quo & præmium & pœna æterna dependeat: quōd si hoc aded est rationi consentaneum: quā eidem aduersabitur, quōd illius Domini voci obsurdescas, in quo tot sunt nomina ac tituli, quibus verē obstringaris, vt illum audias? si *ovis*, (quemadmodum Christus Dominus ipse dixit) cum sit animal rationis expertus, proprii sui pastoris vocem audit, eumque præcedentem sequitur: cur tu homo ratione præditus vocem Dei, tui proprii, ac veri pastoris nō audis, nec ei statim pares, vt facias quicquid tibi præcipit? & si (vt ait Ieremias) *hæperdicimus pullus*, quem falsa mater incubans eduxit, cum primū vera matris vocem & illicem audit, ficta matre relicta, eam sequitur: tu qui falsis illecebris per tyrannidem à Dæmone detineris, cur non audis IESU Christi veri tui Patris vocem, falso & fraudulento prædatore relicto? pudeat itaque te, lumine rationis & fidei illustratum, non facere quod aues illæ instinctu solo nature faciunt: discere ab eis supremi huius Imperatoris vocem audire, quem audiunt, & obediunt Angelorum Hierarchiæ. est enim infinite dignus, cui infinita obedientia, si ea esset possibilis, obediatur.

Hinc obligationi noua alia accedit ex vilitate eius, quæ DEVS dignatur vocare, si enim attentē desideres, quis sis, inuenies, ex te ipso *quem* te esse scabiolam, turpem, & à reliquo grege *errantem*, absq; proprii pastoris protectione, ab infernalibus lupis circumdatam, qui fame & siti insatiabili animam tuā deuorare, & sanguinē exhaurire contendunt: à quorum rabido & furioso ore proprijs viribus te non possis liberare. Es veluti *drachma*, siue numus cælestis Regis imagine cufus: aded tamen defædatus & obscuratus, vt solus, qui te creauit, reformare possit, primæq; figuræ & pulchritudini restituere. Es deniq; *homo* quidā quoad spiritum pauper, infirmus, claudus, & cæcus, Dæmonis mancipium, peccatorum tuorum carnis constructus, & secundū præsentem iustitiam, ad inferni tenebras damnatus manibus pedibusq; solidissima obstinationis catena adstrictus, libertate & spe amissa inde in æternum exeundi. Et quamuis sis talis, sicut iam dixi, lo-

co pæ-

co pena, quam es promeritus, dignatur vocare te semel & sapius ad suum obsequium. Quomodo ergo pratermittes, eius vocationi parere, nisi aded es excaecatus, vt propriam miseriam non agnoscas? *Od sardi* (ait DEVS per *Isaiam*) *cur non audis? o cæci, cur non intuemini ad videndum? sed quis cæcus nisi seruum meum? & surdus, nisi ad quem nuncios misit? quis cæcus nisi qui venundatus est, & tradidit se peccato, cum teneretur seruum esse Domini? Tu es ille cæcus, nisi necessitatem, in qua es constitutus, agnoscas; & tu idem es surdus, nisi vocem huius Domini audias, qui vult tibi subuenire.*

ET nisi omninò sis cæcus, tertiam rationem considera, ad quantam scilicet felicitatem te vocet, & aduerres quanto beneficio, gratiaque te afficiat, cum dignatur vocare. Vocat enim ad gratiæ vitam, ad virtutum pulchritudinem; ad pacem, quæ exuperat omnem sensum; ad Spiritus diuini gaudium, & ipsummet Spiritum S. accipiendum, qui habitat in te tanquam protector & consolator tuus, & tanquam sponsus animæ tuæ. Vocat etiam vt membrum sis viuum Ecclesiæ, particeps meritorum IESU CHRISTI, eiusque Sanctorum; ad cænam regiumque conuiuium, quod iustis instituit DEVS. Et vt dignè cæna illi adsis, nuptiali, hoc est charitatis veste te induet: dabit oculos vitæ fidei, feruentium affectuum pedes ac vires ad heroica sanctitatis opera præstanda. Et quid vis amplius? etiam vocaris ad hæreditatem cælestem, ad societatem Angelorum, ad claram ipsius Dei visionem, & fruitionem ad ingressum in gaudium Domini tui, & bibendum vsque ad satietatem de torrente voluptatum eius. Ad denique ad omnia bona possidenda, quæ præparauit DEVS diligentibus se; quæ aded sunt copiosa & magna, vt neque oculus viderit, neq; auris audierit, nec in cor hominis ascenderit, quàm sit excellens eorum magnitudo. Et quandoquidem tam es addictus proprio bono, ostende hunc humanimum, respondendo vocationi, quæ fons est aded grandium bonorum.

NE o minus alliciet te ad respondendum huic vocationi, si modos perpendas quibus vocaris. Nam ipsemet DEVS descendit de cælo, vt te equareret, quasi nullam aliam præter te ouem haberet: *vultq; te imponere in humeros suos, aded gaudens, vt ab amicis, & vicinis petat sibi congratulari, quòd te inuenerit.* Et quamuis tibi sit iucundum in tui pastoris humeris portari, ipse tamen haud dubiè sensit onus aded graue, vt fecerit ipsū flectere, vitamq; in cruce exponere. Cur ergò nò finas te à tã bono pastore portari: eius oculi te ducunt, pedes portant, manus tenent; humeri sustentant, suoq; collo tanq; torque coniungit, honori sibi tribuens, q; te eo afficiat honore: vt & tu honorè tuum reputes, quòd eum sequaris, qui suū reputat, quòd te vocet: Attende etiã quot faces accèderit, vt per mille vias te quæreret, per miracula, exépla

d/ai. 42. 18

1. Punctum
Ad quid!
Gratiam
& gloriam.

1. Punctum
c Luc. 15. 4
quomodo!
per se ipsū.

sermone ac libros variis deniq; illustrationibus teuebras tuas illustrando. Quoties ad ostium tuum pulsauit, aduersitatibus tam proprijs, quam aliorum ad te excitandum? quot beneficiorum catenas in te coniecit, ut ad suū obsequium pertraheret? Quot beneuolas inspirationes in cor tuum, ut illud emolliret, est iaculatus? Quid igitur est, quod necdum te illi dedas, & ad praestandum, quod perit, subijcias? si vilis aliquis homo esses & abiectus, Rexque terrenus te vocaret, ut in aula sua & propria camera illi seruires, magna tibi offeres stipendia; gratiasque promittens magnas: fortunā procul dubiō tuā hic agnosceres, & in momento, quod tibi proponeretur, amplectereris: quanto igitur maior felicitas tibi esse reputāda, quod talē te Deus, & Dominus talis te vocet, & ad rem tantā vocet? si hoc non intelligis, dico, te non esse hominem; si non magni, ut par est, aestimas, dico, te esse bestiam; quod si contempnas: quid dicam, nisi quod videaris esse demon. si enim aliquid hominis habeas, nec Dæmon cordis tui dominium acceperit, cedes procul dubiō firmis ad eō rationibus, summæque felicitati tribues, quod requirat Deus obsequium tuum in domo sua.

§. 2. *Contra pigrorum excusationes.*

Cum ea, quæ diximus, ita se habeant, quam excusationem afferre poteris, ob quā diuinæ vocationi non acquiescas? & quamuis ex prædictis oēs, quas afferre possis, solutæ maneant ac refutatæ, audi tamen quid tibi dicat Sapiēs, per cuius os Spiritus S. loquebatur: *appropia te ad me indoliti, & congregate vos in domū disciplina. Quid adhuc retardatis? & quid dicitis in his quæ hætenus vobis dixi, quas excusationes afferre potestis? anima vestra aridissima sunt, sicutq; vehementer torē cælestē. Aperui os meū & locutus sum, ut vos doceā: comparate vobis sine argento & collū vestrum subicite iugo, obedientes meis consilijs: suscipiat anima vestra libenter disciplinam & adhortationes meas: in proximo est enim inuenire eam, modō serid & ex animo querere velitis. Vide oculos vestros, & exemplū in me capite: quia modicum laboraui, & inveni mihi multam requiem: operansini opus vestrum antequam tempus elabatur, & dabit vobis mercedem vestram in tempore suo.* Hæc sunt Spiritus S. verba per os huius Sapiētis, quæ omnia sufficientes sunt rationes ad cōfutandas tuas excusationes; & te permouendū ad quæredam veram sapientiam, gratiā scilicet & amicitiam Dei. Audi itaq; insipiens, si cupis talem esse desinere: appropia ad Deum, qui est vera lux, ut suā te gratiā illuminet; ingredere domum disciplina, quam S. Augustin. dicit esse Sanctam Ecclesiam: in qua tanquam in aliqua Vniuersitate & Scholis cælestib⁹, Sæctorum scientia prelegitur, quæ consistit in vera fide, & inflammata Charitate, cum cæteris virtutibus, quæ sanctum faciunt habentem. Quam scientiam si discere refugias, cedo, quæ sit causa? si dicas, tibi non esse magnopere necessariam, nam tibi sufficere cor-

f Eccl. 31.

Opusc. de
dom. discipl.
pina.